

19.

Lưu diễn Cần Thơ, thứ Năm 22/5/1980

Đoàn chuyên bến qua Cần Thơ, Đan vẫn đi theo cùng tôi. Trong chuyến đi, tôi cảm nghe một nỗi êm đềm khi phó mặc mọi sự vào tay anh, từ cái túi áo quần đến nơi ăn chốn ở.

Buổi chiều sau giấc ngủ ngắn, tôi mệt mỏi rã rời quá trong cơn sốt gậy gậy, nên với sự hững hờ của Đan trước sức khoẻ tôi kém này, tôi đâm nổi giận, nói lên với anh những lời gay gắt.

Ôi! Tôi có đang đòi hỏi quá nhiều nơi Đan? Hay đó chỉ là một hình thức biện giải cho cái tánh sẵn sàng rũ bỏ?

Câu phân tích ngày nào của Đan ("*Đàn ông đã làm hư em nhiều quá theo những tầng bậc không thật của họ*") quả tình không đúng. Bởi vì có một điều thật tôi không bao giờ có thể chối nhận:

"Một đời tôi chết được vì những sẵn sóc lưu tâm nhỏ nhặt của đàn ông dành cho, hơn là biết bao thứ vật chất danh vọng lớn lao nào."

Thôi vậy.

[]

Cần Thơ, thứ Sáu 23/5/1980

Trong cơn mưa buổi chiều, hai chúng tôi ngồi uống rượu trước rạp hát. Đây là một điều dễ thương mà Đan hay gán cho tôi: "*Sự tế nhị đáp ứng bất cứ lúc nào nhìn ra một chút nhỏ ưa thích*" của đàn ông.

Câu chuyện lat lẻo vô duyên, hầu như bao giờ tôi cũng nhận thấy nơi Đan cái khuynh hướng muốn đề bẹp nổi kiêu ngạo trong tôi một cách cố ý. Dù Đan yêu tôi nồng nhiệt, hay là lo lắng nếu tôi chỉ tỏ ra một chút sự nổi giận thì anh vẫn không buông tha sự châm biếm (nếu có dịp) về quãng định mệnh 12 năm cũ với nhiều người đàn ông đi qua cuộc đời.

Chiều nay, Đan bỗng dung nói lên một lời xin lỗi về sự vô tâm của anh đôi lúc:

"Trong tình cảm, anh che giấu chứ không tỏ lộ. Anh yêu em thật nhiều nhưng mà bề ngoài vẫn là một sự lạnh ngắt đôi khi làm em phiền não."

Tôi chột nổi giận thật sự:

"Chính vì vậy mà Đan sẽ dễ dàng mất em một lúc nào thôi."

Thật là điên quá! Tôi hiểu rõ cái tình sâu đậm của Đan nhưng luôn luôn như vẫn thích chối bỏ phần thâm sâu nhất của trái tim để chỉ đòi hỏi những nhẹ nhàng trên hình thức của đối tượng.

Rồi cũng như bao lần, Đan lại đề cập đến những người đàn ông năm cũ với ít nhiều mỉa mai châm biếm.

Khi tôi nói ngậm ngùi:

"Dẫu biết rằng mình yêu nhau thật nhiều nhưng sao em vẫn cứ tin rằng cuộc tình sẽ có ngày đổ vỡ, y hệt một tòa nhà không có nền móng vững chắc."

Đan gật đầu:

"Đó cũng là điều khiến anh đau nhất, bởi vì với những người đàn ông cũ, em thấy trước bao nhiêu khó khăn, thấy cả cái hậu quả tan vỡ mà vẫn chấp nhận lao vào với say mê trọn vẹn. Còn anh, anh cố lòng đem đến cho em bao nhiêu an ổn mà vẫn bị em khước từ."

Tôi đâm ngạc nhiên thật sự.

Té ra Đan vẫn chưa hiểu rõ được bản chất điên đảo trong tâm hồn người đàn bà anh đang yêu. Chưa hiểu rằng lúc nào tôi cũng có khuynh hướng làm đau anh để giảm bớt nỗi đau của tôi trong vai trò "*chỉ là một người tình trong đời Đan*" (đời người đàn ông) mà "*không là người vợ*".

Tuy nhiên, giấu kín những tâm sự ấy, tôi đưa ra với Đan câu hỏi:

"Cớ sao vẫn yêu em khi Đan biết rằng em xấu xa tồi tệ?"

Đan đáp:

"Có lẽ giống như em hay nhắc về Nhã rằng hấn đối với em nhiều ân tình quá mà một đời em trả không hết, thì anh cũng vậy. Em đem cho anh quá nhiều ân tình mà đáp lại chỉ có tình yêu chân chính mới xứng đáng với em. Em là người đàn bà bất thường nhưng em cũng thật mềm mỏng dịu dàng mà trong đời anh ít gặp. Giờ thì anh cũng không lạ nếu em nói rằng bao nhiêu người đàn ông từng điên đảo vì em. Chính là họ chết vì cái dịu dàng mềm mỏng vô cùng em đem lại trong tình yêu dành cho họ."

Và Đan tiếp:

"*Anh xin hứa, cho đến ngày em đi khỏi đời anh, vẫn không có sự si nhục nào đưa lại cho em, dù rất nhỏ. Ít ra đây là cái giá xứng đáng của anh trong tình yêu dành cho em hiện tại.*"

Tôi chợt nghe nhói lòng, bật kêu lớn:

"Đem đánh đổi cuộc đời Đan từ khi 20 tuổi cho đến nay để được em bây giờ cũng không biết đã xứng đáng chưa, nói gì cái giá Đan vừa đặt? Té ra em được sinh ra đời chỉ là để đợi chờ sự ghen tương hành hạ của các người đàn bà khác thôi ư?"

Mặt Đan tái lại:

"Đúng vậy, anh xin lỗi em. Không phải anh hạ giá em mà đúng như em nói, đem đánh đổi cuộc đời anh để được có em như hiện tại cũng vẫn còn chưa xứng đáng."

Câu chuyện ngưng tại đây vì cơn mệt bất ngờ của tôi.

Đêm tan hát trở về, Đan có nét say say, nằm nói một mình:

"Em không đẹp, thân hình mỏng manh không đủ làm say mê đàn ông trên nhục thể, nhưng tâm hồn em lại vô cùng quyến rũ. Phải nhận

thật một điều rằng anh yêu em, say mê em và suy nghĩ về em nhiều hơn bất cứ người đàn bà nào đi qua đời anh từ trước và có lẽ cả về sau."

Rồi tiếp:

"Anh nghĩ em là người vợ suốt đời của anh".

□

Cần Thơ, thứ Bảy 24/5/1980

Buổi trưa, Đan đi uống rượu về, say vật ra. Trong cơn say, hầu như Đan thật sung sướng khi được tôi lau mặt mũi và giúp cho ói. Khuôn nét rạng rỡ đáng yêu, Đan cứ nói lảm nhảm:

"Ông trưởng đoàn Tư Hiếu nói với anh: '*Ồ đây mày là thằng sung sướng nhất. Nếu có say ngã ra thì đã có cây archet nâng mày dậy.*' Rồi thằng Thảo cũng nói: '*Anh mệt rồi đó, về phòng để Thu Vân lo cho!*'. Anh thật yên lòng khi nghe nó nói vậy."

Ôm ghì tôi, Đan hỏi, vẻ thảng thốt:

"Em có bỏ anh không?"

Tôi lắc đầu thì Đan tiếp:

"Em đừng bỏ anh nghe, đừng bao giờ bỏ anh mà đi."

Thật tình tôi không hiểu tại sao lại có câu hỏi đó.

Đã nhiều lần Đan say và hầu như chỉ ở những cơn say cao độ và được tôi săn sóc, Đan mới tỏ lộ rõ ràng sự sung sướng hạnh phúc mà trong đời sống thường nhật, Đan luôn giấu diếm.

(Có lúc tôi đã tự hỏi: "*Liệu Đan có thiếu thốn bàn tay nâng đỡ của đàn bà từ trước để đến hôm nay mới thật sự quý giá những gì từ tôi mang lại?*")

Rồi cũng như những lần say trước, Đan ngủ, vẻ yên lành y hệt của một đứa trẻ khi có người mẹ ngồi cạnh bên.

□

Cần Thơ, Chủ nhật 25/5/1980

Có một câu chuyện xảy ra buổi chiều đã làm rạn nứt tình yêu không ít. Chúng tôi ngồi với nhau trong xuất hát trưa, Đan có nét say say sau cuộc rượu uống cùng vài người bạn trong đoàn buổi sáng. Khi nghe tôi kể vừa bị mẻ cái răng khèn bên phải vì cắn hột đậu phộng quá cứng, thì Đan gật đầu:

"Vây từ nay em hãy nên cười mích chi; em cười như vậy trông xinh và dễ thương lắm!"

Đột nhiên cả hai nhìn thấy ông Trác (một người đeo đuôi tôi ở Sài Gòn, lúc bấy giờ đang tạm trú Cần Thơ để tìm đường vượt biển). Tôi kêu lên tiếng nhỏ, đứng lên chào, bỏ mặc Đan ngồi lại. (Thật là điên và ngu xuẩn khi tôi đã tỏ ra hốt hoảng muốn giấu diếm Đan sự ưa thích của người đàn ông khác.)

Nên buổi chiều kéo dài đến tối, đến khuya, Đan vẫn im lặng, nét thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt. Lòng tôi nao núng trong một mặc

cảm có tội; tâm tư cứ như bức rức vì lẽ gì đó không sao giải thích. Kiểm soát lại, không thấy có gì hối hận trong tình yêu này, nhưng trên hành động bất ngờ một lúc nào đó, nhận rằng mình "*quả là có lỗi*".

Ban chiều ngồi với nhau (sau cái lúc gặp ông Trác) Đan đã nói:

"Anh yêu em nhiều lắm nhưng vẫn không thể nào nghĩ đẹp về em."

Đan không nói thêm gì nữa nhưng tôi hiểu thật rõ ý anh.

Đây là "cái Đẹp" mà chúng tôi vẫn muốn nhìn "về nhau" một lúc nào hiếm hoi đặc biệt. Và giây phút hiếm hoi ấy, đúng như Đan nói, (qua chuyện ông Trác) "*đã trôi qua mất rồi!*"

Bấy lâu, Đan vẫn thường tỏ bày cái điều "không tin tưởng" tôi là người có bản chất chung thủy, vẫn giữ ấn tượng đặc biệt rằng tôi dẫu hết lòng với tình yêu nhưng sẽ sẵn sàng ngoại tình khi có dịp. (Và bấy lâu, Đan vẫn biết tôi được nhiều người đàn ông mê đắm!)

Thì chiều nay, hai điều trên đã phối hợp ngẫu nhiên trong sự kiện ông Trác, minh chứng cho ý nghĩ Đan, minh chứng luôn cả điều "*tôi thường khẩn khoản xin Đan tin tưởng tấm lòng chung thủy của tôi*" là TRẬT!

Buổi chiều buổi tối trôi đi bên nhau lặng lẽ dù là ngày mai Đan trở lại thành phố. Tôi thương Đan quá! Không chối rằng tôi là kẻ "*rất vô tâm*" như Nguyễn đã nói, như Đan thường nói; nhưng cũng không thể phủ nhận được điều rằng Đan là người đàn ông đầu tiên khiến tôi phải suy nghĩ rất nhiều theo những thông minh nhận định khi phân tích về con người tôi (như đã viết ở trên).

Cũng là người thứ nhất trong hàng dài đàn ông đi qua cuộc đời từ trước đã cho tôi cái viễn ảnh sợ hãi nếu phải từ bỏ nhau. Vì vậy mà trong đầu óc lúc nào cũng chỉ là sự cảnh tỉnh trước bất cứ thứ gì dễ dàng làm tình yêu tan vỡ.

□